

- Dávid valószínűleg élete végén írta (K.: → 2Sám 23,1). Nem egy eseményre gondol, hanem „az egész útról emlékezik meg, amelyen vezette Istene, az Úr”, amelyen egyre jobban megismerte Őt. Azt is, hogy igazságos, azt is, hogy kegyelmes.
- Kezdetől fogva az Úrban bízunk, erről bizonyosságot is tesz, pl. Saulnak. Ő adott neki erőt (harcokban); később azt is megtapasztalta, hogy Ő bocsánatot, újrakezdést is ad – de a bűn következményeitől nem mentesít. Nem ellentmondás: a bűn következményeit viselve, akár elgyengülve azoktól, még inkább megtapasztalhatom Isten erejét, pl. abban, ahogy talpra állít, megtart (mint Dávidot az Absolonnal való küzdelemben). „Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr” (Zsolt 40,18).
- Ahogyan egy életen át Istennel járt, amilyennek megismerte Őt, arról írta ezt a „himnusz”.
- Isten tőlünk is azt szeretné, hogy „egyre jobban megismerjük Őt”, nemcsak az eszünkkel, hanem a „Teremtőnk képmására megújuló” új emberrel (Kol 3,10). Vagyis újjáteremtett azért, hogy megismerhessük és dicsérhessük. Amíg nem öltöttük fel az új embert, nem tudjuk dicsérni Istent – mert nem látjuk, mit tesz Ő, nem gondolunk arra, amit Krisztusban a kereszten cselekedett, csak a magunk mindennapi „szenvetéseit” látjuk.
- Dávid tehát felöltözte az új embert, és ahogy így/innen megismerte az Urat, arról beszél.
- 8. v. „Könyörülő és irgalmas, késedelmes a haragra” („türelme hosszú”). Türelmesen várja és cselekszik azért, hogy én, te, más észrevegye, megnyissa az ajtót (Jel 3,20). A bűneim miatt csak a haragját érdemlem. A harag megvan, de Krisztus odaállt az útjába. El is fog jönni egyszer azokra, akik nem állnak oda Krisztus mögé.
- 9–10. v. Aki odaáll, attól Ő elveszi a bűnt, azon nem tartja rajta a haragját. 12. v.: „messzire veti el vétkeinket” akkor is, ha a következményei megmaradnak. Pl. ha tönkretettem az egészségemet, a családomat, ezért utcára kerültem, fáj mindenem stb., túlláthatok ezeken és hálát adhatok Istennek, hogy megbocsátotta, hogy a kegyelme és nem a haragja alatt vagyok. – „Nem bűneink szerint...”: az én bűnöm az, hogy hátat fordítottam Istennek, a magam elképzelése szerint akartam élni. Ha Isten a „bűneim szerint” bánná velem, az azt jelentené, hogy Ő is hátat fordítana, nem törődne velem.
- „Az Őt félők” (11, 13, 17), akik törődnek vele, akik mindenhol Őhöz akarnak visszatérni. Ez „látszik” is rajta (pl. megtesz vagy elvisel, túlél dolgokat, amikhez nincs ereje – és ő is tudja, hogy ehhez Istentől kapta az erőt, ő csak „cserépedény”). Aki nem istenfélő, azon az látszik, hogy nincs ott rajta Isten kegyelme, akármilyen sikeres. Erősnek hiszi magát, nem cserépedénynek.
- 13. v. „Könyörülő az apa a fiakhoz” – a hazatért tékozló fiút, ha otthon valami rosszat tesz, nem küldik vissza a disznókhoz. Ez nem zárja ki az Atya házából – csak a másik fiú zárta ki önmagát (nem akart bemenni).
- 14–16. v. Isten azért irgalmas, mert mi múlandók vagyunk? Azért, mert nekünk szükségünk van rá? Azért, mert (a bűn előtt) eleve örök életre teremtett minket, és azt akarja, hogy az Ő munkája örökké megmaradjon?
- 17. v.: Isten örökké (és öröktől fogva) kegyelmes. Minket választott ki arra, hogy a kegyelmét megmutassa. „És igazsága még az unokákkal is” – a hívő szülő, nagyszülő

(hitének, imádságának) hatása megvan azokon is, akik még nem tértek meg, de akkor lesz „látható”, amikor személyesen hitre jutnak (2Tim 1,5).

- „Akik megtartják szövetségét”: akiknek drága a kegyelem, amit kaptak. Akik ott akarnak maradni Jézus mellett, mert ott vannak otthon (a hazatért fiú nem akar újra elmenni). Nem kipipálni igyekeznek Istent némi „vasárnapi keresztyéniséggel”, hanem benne élnek abban, hogy „megtartják parancsolatait”. Azt keresik, hogy „milyen Jézus”, „mit tenne Jézus”, és amire így rájönnek, azt meg is merik tenni. Így fogják „egyre jobban megismerni Őt”. Ők lesznek azok a hívő szülők, nagyszülők, testvérek, barátok, férjek, feleségek, akiknek a hite, imádsága hatni tud.